

Saulkrastu traģēdija: Vai tiešām beigas?

4. novembrī Vecrīgā, Svētās Ģimenes mājā Klosters ielā 5–7, pēc atvadu ceremonijas Rīgas krematorijā, izskanēja grupas «Pērkons» piemiņas koncerts, kas bija veltīts mūžībā aizsauktajam pirotehnikam Ilmāram Āboliņam un viņa ģimenei. Koncerts bija īss un zibenīgs, ko dzirdēja vien šaurs klausītāju loks un pāris apmeklētāji, kas gāja garām. Grupas «Pērkons» soliste Ieva Akurātere dziedāja smeldzīgi, aizskarot Ilmāra tuvo cilvēku jūtas. Pēc pusstundas ilgā un intīmā koncerta mūziķi sakārtoja līdzņemšanai savus instrumentus un devās projām.

Saulkrastu traģēdijas izmeklēšana ir noslēgusies, tomēr joprojām notikušais ir neatrisināta mīkla Āboliņa draugiem, kas atsakās ticēt, ka šī traģēdija bijusi nejaušība. »Vakara Ziņas« jau iepriekš rakstīja par 5. oktobra baido traģēdiju Saulkrastos, kad savā privātmājā sprādziena eksplozijā dzīvību zaudēja populārais un iecienītais pirotehnikas meistars Ilmārs Āboliņš, viņa sieva, «Svētku aģentūras» īpašniece Ilze Kazradze, abu dēls Nils Patriks Kazradzis, Ilzes meita Anete un māte.

Kulakovs atsakās ticēt izmeklēšanas rezultātiem

«Šis koncerts bija mūsu pašu sarīkota iniciatīva, kas bija par godu Ilmāram un viņa ģimenei. Pēdējā dziesma «Neatvadīsimies» bija savulaik sacerēta dzejniekam Klāvam Elsbergam, kuras pirmatskaņojums notika kapličā, tā tika uzrakstīta naktī, kad viņš traģiski gāja bojā. Neesmu kontaktējies ar Ilmāra palikušajiem bērniem. Varbūt Māris Students ir, jo viņš uzaicināja savulaik Ilmāru par skaņu režisoru, kas viņam bija hobijs.

Ilmārs bija ļoti precīzs, tādēļ izslēdzu to, ka tas bijis nelaimes gadījums. Bet, kas to varēja izdarīt, man arī nav ne jausmas. Šķiet, ka arī ar konkurentiem viņš sadzīvoja ļoti labi. Viņš bija ļoti liels perfekcionists un visu darīja ļoti atbildīgi. Arī lielākā daļa munīcijas krājumu glabājās angārā. Vienīgā versija, kas ir izkristalizējusies, ka notikušais ir terorakts bandītu stilā. Kamēr Ilmārs bija Maskavā, mājās varēja tikt ievietots lieljaudas spridzeklis cilindrā, lai novirzītu sprādzienu uz mežu, kas parāva kārbas piemājas lietošanai, kuras parasti ir pilnīgi drošas, ja iepakojums nav bojāts un uguns nepieklūst pie degļa. Raķetes varēja izraisīt nelielus sprādzienus mājās, bet ne tik lielus postījumus,» pēc piemiņas koncerta un atvadīšanās no Āboliņa ģimenes Rīgas krematorijā pastāstīja Juris Kulakovs.

Māris Students: «Ķīniešu pirotehnika ir tik droša, ka to ved ar lidmašīnām un kuģiem»

Arī grupas «Pērkons» ierakstu producentam Mārim Studentam liekas, ka šajā traģēdijā joprojām ir vairākas neskaidrības. «Man vēl šodien nav skaidrs, kā kaut kas tāds varēja notikt, jo viņš bija tas cilvēks, kas vienmēr stāstīja par drošību. Šis ir pārāk smags gadījums, lai es tā vienkārši raudātu. Neesmu pirotehnikas speciālists, bet saprotu, kā ir jāizplatās raķetei. Ja šis sprādziens ir virzīts vienā virzienā, tad tam nav nekādas saistības ar pirotehniku, nevar būt tā, ka mežā vienā virzienā aiziet triecienvilnis, bet uz sāniem nekā. Tam, kas to izdarīja, ir pilnīgi skaidrs, bet visiem pārējiem tas ir noslēpums. Ja tā ir pirotehniska versija, tad tā ir policijas interpretācija. Policija stāsta tādas muļķības, ka sprādzieni gāja gaisā un cilvēki tika apdraudēti. Īstenībā tas viss bija legāli. Katrs cilvēks var turēt sev mājās tādu arsenālu. Jebkurš cilvēks, kas var ieiet pirotehnikas veikalā, var nopirkt kaut vai simts raķešu un nest mājās, kas ir legāli un likumīgi. Policijai ir iespēja arī noskaidrot, kurš ķermenis ir saņēmis tiešo sprādzientēmējumu uz sevi. Ja ir bijusi profesionāla izmeklēšana, tad būtu skaidrs, kurš bija tas, kurš nejauši radīja pašu pirmo sprādzienu. Ja neviens neko nav darījis ar šīm uzliesmojušajām vielām, tad nejauši šādas lietas gaisā neiet. Ilmārs nenodarbojās mājās ne ar ko tādu, kas varēja šo sprādzienu izraisīt. Ja policija gribētu ar to nodarboties, tad tā būtu atklājusi, kas tieši izraisīja sprādzienu. Ja policija grib visus atšūt un stāstīt, ka tur bija sprādzienbīstami priekšmeti visapkārt, kas apdraudēja viņu darbu, tā ir nelogiska vāvuļošana.

Ilmāram bija veikals, kurā viņš tirgoja ķīniešu ražotās pirotehniskās ierīces, kas ir tik drošas pasaulē, ka tās tiek transportētas gan ar vilcieniem, gan ar kuģiem, gan lidmašīnās, kas nozīmē to, ka šīm vielām ir ļoti neliela riska pakāpe, kas ir aptuveni tikpat liela kā alus pudelei. Vienīgais, ko nedrīkst aizdedzināt, ir tas deglītis, ko

var iedarbināt vienīgi ar sērskociņu, šķiltavām vai ugunsgrēku. Šajā lietā parādās versija, ka Ilmārs pirms sprādziena nav ilgstoši bijis mājās, jo atradās Krievijā.

Kāpēc Ilmāra mājās tomēr glabājās pirotehnika? Pieļauju, ka tas bija gluži vienkārši tādēļ, lai nesabojātu atvesto Ķīnas kravu un varētu to turpināt realizēt. Ar šīm raķetēm ir tā, ka, ja tās nokļūst mitrumā, tad vairs neiet gaisā. Tieši laika periodā, kad notika šī traģēdija, gaiss bija ļoti mitrs, un pieļauju, ka angārā nebija pietiekami liela apkure, tādēļ tur prece varēja sabojāties. Ilmārs zina, ko nozīmē, ja sabojājas prece, to vairs nevar realizēt, kas bija iemesls, kāpēc viņam bija mājās pirotehnika.» .